

Önpusztítás magyar módra...

(folytatás az első oldalról)

Ha a már végzett ifjúsági vezetők erre inspirálják a fiatal egyetemistákat, annak politikai háttere van, s ha politikai háttere van, akkor nem állhat más mögötte, mint a kommunista, a HÖÖK által a Gyurcsány kormány regnálásakor remeknek ítélt tárgyalópartner, azaz a hilleri minisztérium eszmeisége. Ha felelős HÖÖK-vezetők ilyen mélyre süllyednek, és alapvető erkölcsi követelményeket utasítanak el bosszúból és kormányellenes magatartásból, akkor ennek a társulatnak a bűne égbekiáltó – a haza elleni hadjáratban... mert fiatalokat lázítanak a kormány ellen.

Ki kell jelenteni, hogy a magyar kormány a jelenlegi világpolitikai és uniós lehetőségekhez mértem az egyetlen esélye Magyarországnak arra, hogy tovább lépjen, fejlődjön és stabilá váljon. Minden olyan elvárás, amely megvalósíthatatlan, de alkalmas arra, hogy a társadalmat politikai előnyök érdekében a kormány ellen hangolja, a mai helyzetben beláthatatlan veszélyeket rejt magában. A társadalom a különböző politikai és társadalmi szervezetek hazudozásai és ígéretesei alapján semmit nem érzékel abból a nyomásból, amely ma a magyar kormányra, különösen a sokat támadott kormányfőre nehezedik. Ha elolvassuk a törvényjavaslatokat, a megvalósítandó terveket, akkor világosan kitűnik, hogy azok apróbb vagy nagyobb hibái ellenére is az ország javát és megmaradását szolgálják. Akik ezek ellen a törvények és törvénytervezetek ellen akár jobb, akár baloldalon aknamunkát folytatnak, azok nem a haza javát, hanem a haza pusztulását szolgálják.

Teljesen világos ez a szándék akkor, amikor a kormányfő uniós kötelezettségének tesz eleget a nemzeti ünnepen, de ezt nyilvánosan és rendkívül primitív módon, hangulatot keltve a Jobbik felrója a kormányfőnek mind a Parlamentben, mind a minősíthetetlen „56-os megemlékezésen”. Az is világosan látszik, hogy Vona Gábor pártja, pártja politikusaik megnyilvánulásai és általában tapasztalható apolitikus viselkedése csak és kifejezetten annak a társadalmi osztálynak szól, amely a történelem során hol nyilas, hol kommunista volt, de mindig, ész híján birkanyájként követett

egy vezért. Súlyos probléma, hogy ez a társaság nemzetközi politikai életben rettenetes bajokat okoz a magyar nemzeti oldalnak, ugyanis a kommunista és liberális sópredék – amely ma a világ vezető hatalma is egyben – fogódzkodót talál a gyűlölködő és esztelenül kimondott szavakban, Jobbikos beszédekben Magyarországon. Ez a folyamat pedig megállíthatatlan, mert egyre több csalódott, elszegényedett és politikailag labilis polgár csapódik a szélsőséges nézetekhez, ami Vonáékat egyre nagyobb bátorságra, ez által pedig egyre több kimondott ostobaságra sarkallja. Ismerünk ilyen a magyar történelemben, s az máig ránk pecsételt nyomorúságként nyilvánul meg mindennapi életünket tekintve is. A lava azonban megindult, a társadalom saját ostobasága okán szolgálva és kiszolgáltatottá válik. Ugyanis a Jobbik nem lesz váltópártja a Fidesznek 2014-ben, azonban a rosszul értelmezett liberális és a kommunista szellemiség, amely máig átjárja Magyarországot felerősödhet, s megakadályozhatja a most elindított nemzetet erősítő pozitív folyamatokat. A Jobbik marad az a kis ellenzéki pártocská, amely saját képviselőinek javadalmazásáért bármire képes. Nagy szavakkal, apolitikus hozzáállással aligha lehet felelős politikát csinálni és Magyarország érdekeit szolgálni.

Nem Fidesz elkötelezettként írom e sorokat, hiszen újságíróként soha semmilyen párt mellett nem tettem le a voksomat. A nemzet érdekeit objektíven vizsgálva azonban szót kell emelnem olyan értelmetlen vagy nemzetellenes magatartásokkal szemben, amelyek ma - a mai világpolitikát tekintve - nem csak megengedhetlenek, de rettenetes következményekkel járhatnak. A célt kéne látnia minden felelős magyar politikusnak: - az ország felemelkedését, az összetartást, az összetartozás érzését, a felzárkózást a magyar kormány mögé. Minden más magatartás hazaárulás. Ugyanis a nemzeti egység megteremtése nélkül és annak politikai megvalósítása nélkül Magyarország elvész! Az ország mai gazdasági helyzete drámai, a társadalom megosztottsága az ellenzéki pártok bűneként félelmetes, a haza iránti elkötelezettség pedig ezek okán elmosódik... nincs. És ez a végét

jelent minden nemzeti célnak és lehetőségnek.

Sajnos hasonló magyar-magyar meccset látunk a Felvidéken és Erdélyben is, ahol és ez a meccs nem dőlhet el úgy, hogy a magyarok járjanak jól. Mind a felvidékre, mind Erdélybe a magyarországi radikálisok juttatták be – kommunista inspiráció alapján – az ellenségeskedést, hiszen jól működik a volt kommunista világból megörökölt szlovák és román spiclihálózat Magyarországon. Újságok, internetes honlapok, egyetemi tanárok szolgálják volt gazdáikat úgy, hogy közben az elcsatolt magyar területek politikai életét is megmetyelezik, a nemzeti egységet és összetartást megsemmisítik hangzatos és a „nemzet érdekében” elmondott beszédekkel, megjelent írásokkal.

Ha tehát a magyarság Külső-és Belső-Magyarországon továbbra is követi azt a politikai példát, amely immár a nemzet megmaradását is kétségessé teszi, akkor ez a nemzet magyarostul, székelyestül az utolsó szálig elvesz. Ha a társadalom nem tud pártoktól elvonatkoztatva a nemzet szolgálatába állni, akkor nincs lehetőség sem a nemzeti együttműködésre, sem a megújulásra. Ha a pártok nem tudnak kicsinyes érdekeiken felülemelkedni a nemzet és a haza javára, és tovább tüzelik gyűlölettel a társadalmat, akkor hamarosan a saját maguk által font kötéltre kerülnek, mert jöhet egy másik, még gyűlölködőbb párt, amely az ő nyakukba téteti ugyanazokkal a kötelet.

Alapvetően tehát a pártoknak át kellene gondolniuk mai értéktelen és hazaáruló magatartásukat, a gyűlöletkeltést, amelyet saját pártérdekeik érdekében követnek el nap-nap után, és a nemzet egységét, javát kellene végre szolgálniuk. Mert ma minden párt, amely a magyar kormány ellen hadakozik, arra törekszik, hogy Magyarország végleg elveszen! Ugyanez érvényes a Külső-Magyarországon létező magyar pártokra is. Végül had hívjam fel a figyelmet arra, hogy Isten nélkül és a szeretet (mint tág fogalom) nélkül semmit nem érhet el egyetlen nemzet sem. Ma Istenről, a szeretetről és a hitről esik a legkevesebb szó! Bizonyára ez a sajnálatos tény minden baj alapja!...

Bogár László:

1956 üzenete

Az 1956-os történelmi dráma feldolgozása a látszat ellenére máig sem kezdődött el a magyar társadalomban. Mindössze annyi történt, hogy a „rendszer váltás” kollaboráns uralmi struktúrái most másként sajátítják ki és hamisítják meg 1956 ügyét. Az előző rendszer 1956-ot negatív legitimitációként használta, szimbólumrendszerében az abszolút rossz szinonimájaként szerepelt, amelynek pusztító következményeitől éppen ez a rendszer óvta meg a magyar társadalmat. 1989-től annyiban változott a helyzet, hogy az „új” rendszer viszont 1956-ot a történelmi abszolút jó szinonimájává tette.

Túl azon, hogy a dolog természeténél fogva nincs és nem is lehet olyan emberi alkotás, amely az abszolút jó megtestesülése, ez a hamis beállítás máig lehetlenné teszi, hogy megkezdjük 1956 beágyazását a magyar és az egyetemes történelemben. Próbáljuk meg összefoglalni, mit kellene végiggondolnunk ahhoz, hogy ez a feldolgozás elkezdődhessen. Először adódik a legkézenfekvőbb kérdés: mi ellen és mi mellett állt ki akkor a magyar társadalom, történelme során szokatlan széles egységet képezve.

A kérdés első részére adandó válasz egyszerűnek tűnik: a szovjet birodalom és a hazai kiszolgálói által üzemeltetett „szocializmus”, a diktatúra ellen irányuló elemi erejű szabadságharc volt az, ami akkor lejátszódott. Most már csak azt kellene tisztázni, hogy mi is volt valójában ez a magát „szocializmusnak” nevező konstrukció. Ennek a sajátos berendezkedésnek a megítélése azért hamis ma is, mert csak hazugság által tartható fenn az a beállítás, amely szerint a szocializmus és kapitalizmus egymás történelmi inverzei. Pedig valójában csak annyi történt, hogy a „pusztító világerő” létrehozott egy olyan brutális politikai kapitalizmust, amelyből a „normál” gazdasági kapitalizmus piaci és politikai demokráciájának „mutatványosbódéját” is kiiktatta. Mint azt az elmúlt húsz évben a saját bőrünkön is megtapasztalhattuk, az „igazi” kapitalizmus demo-

kratikus berendezkedése is csupán ócska színjáték, amelyben az úgynevezett „politikuskok” ugyanúgy egy birodalmi önkény tehetetlen bábfigurái, mint a szocializmusban voltak. A szocializmus brutális politikai kapitalizmusa azonban még ezt is kiiktatta, mert csak így vált lehetségessé, hogy az ipari kapitalizmus technosztukturáinak kiépítése a Nyugaton megtapasztalt egy-két évszázad helyett egy-két évtized alatt menjen végbe, ennek minden iszonyú következményével együtt.

Az a feldolgozatlan történelmi áttörés, amelyet az 1956-os eseményekben véghezvitt, vagy inkább – sajnos – csak véghezvinni szándékozott a magyar társadalom, éppen ehhez a máig is elbeszélhetetlen lényeghez kapcsolódik. A magyar nemzet ugyanis megsejtette,

hogy történelmi feladata éppen a „szocializmus” és „kapitalizmus” közös eredetének feltárása, a mögötte meghúzódó történelmi pusztító erő leleplezése. A két világháború közötti népi mozgalmak még naiv módon „harmadik útról” beszéltek. Az 1956-os magyar nemzet azonban már tudta, hogy éppen abból az egész emberi létezés számára végzetes és hamis „síkból” kellene kilépni, amelyben az egyformán önpusztító és létfelélő kétféle kapitalizmus lakozik, amelynek egyik változata magát „szocializmusnak” nevezte. Nem „har-

madik útra”, hanem (az ég felé mutató!) harmadik dimenzió megmutatására törekedett. Ezzel pedig magára vonta a pusztító világerő megtorló indulatát. Ez a világerő ugyanis épp azért „hagyta megtörténni” 1956-ot, hogy tesztelje a magyar nemzetet. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint hogy a diktatúra rettegett hatalmi osztagai gyanakvást keltő gyorsasággal váltak köddé, és tették szabaddá a fegyverekhez való hozzáférést, amiről persze mindmáig „nem illik” beszélni. (Azért nem illik beszélni, mert esetleg kiderülne, hogy a lázadás kirobbanása nemcsak hogy nem volt „spontán”, de nagyon is illeszkedett a pusztító világerő globális „konceptiójába”. Kicsit groteszk, de persze érthető módon ezt a lehetőséget 1956 máig is élő hősei is hevesen elvetik, mert úgy érzik, hogy a feltételezés az ő önfeláldozó harcukat kisebbitené. Pedig erről szó sincs, és meg kellene érteniük, hogy 1956 e valós mélységeinek feltárása éppen az ő elemi kötelességük volna.)

A „teszt” lesújtó eredménnyel végződött a világ urai számára, mert kiderült, hogy a magyar nemzetből még nem sikerült kioltni szakrális küldetésének mélyégtudatát, és az alatt a tizenkét nap alatt olyan mű felépítésébe fogott bele, amely a pusztító világerő mindkét osztagának (az Egyesült Államok és a Szovjetunió) végzetes következményekkel járt volna. Így aztán közös erővel gyorsan el is tiporták, és megkezdtek emlékének és céljainak meghamisítását, ami természetesen ma is tart. Az 1990 után felépülő, új birodalmi függési rendszer kollaboráns uralmi csoportjai mindmáig abban a hamis hitben igyekeznek tartani a nemzetet, hogy ők 1956 történelmi örökösei és eredeti céljainak beteljesítői. Ma már nyilvánvaló tény, hogy az elmúlt húsz év a magyar társadalom lelki, erkölcsi, szellemi, fizikai és anyagi vagyonában nagyobb pusztítást vitt végbe, mint az azt megelőző negyvenöt esztendő, ez pedig azt jelzi, hogy ez az ócska hazugságépítmény összeomlóban van.

1956 tehát üzen az 1990 óta öt elárulóknak és kisa-játítóknak. Petőfivel szólva azt üzeni: „de szellemét a tűz nem égette meg, mert az maga tűz; úgy vigyázzatok: Ismét pusztíthat e láng rajtatok!”

Magyar Hírlap - 2011. 10. 27.